

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 37/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., M., zastúpenej JUDr. P. K., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 7 C 409/02 zo 17. apríla 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2007 doručená sťažnosť A. K. (ďalej len „sťažovateľka“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) namietajúca porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 7 C 409/02 zo 17. apríla 2007.

Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Žiada sa azda len obzvlášť zdôrazniť, že znárodnenie majetku našich právnych predchodcov, ... sa v skutočnosti neuskutočnilo, pretože by bolo v rozpore s vtedy platným právom. Znárodňovacie dekréty mali spätnú účinnosť k 1.1.1948 a rozsudok NS SR v Bratislave R 317/47/6 nadobudol právoplatnosť 23.2.1948 a týmto rozsudkom bolo obnovené vlastníctvo pôvodným vlastníkom ...

Sme názoru, že konajúce súdy sa stále náležite nevysporiadali so skutočnosťou, že v roku 1947 Krajský súd v Trenčíne dňa 13.10.1947 vyniesol rozsudok sp.zn. R 299/47-3, ktorým uznáva právne, že uvedený podnik a nehnuteľnosti patria vlastníckym právom žiadateľom ...

Sťažovateľka je presvedčená, že rozhodnutím KS v Trenčíne zo dňa 17.4.2007, sp. zn. 7C 409/02 bolo porušené jej právo na ochranu vlastníckeho práva ...“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd na základe jej sťažnosti konštatoval nálezom porušenie ňou označených práv a priznal jej trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ešte predtým, ako sa ústavný súd môže zaoberať materiálnou stránkou veci, je vždy povinný preskúmať formálne (procesné) náležitosti podanej sťažnosti. Len v prípade, že návrh spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne náležitosti, sa ním môže zaoberať aj vecne. Jedným zo základných znakov sťažnosti podanej ústavnému súdu ako ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd je jej subsidiarita. Ústavnú sťažnosť možno teda podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práva poskytuje. Takým prostriedkom sa podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozumie riadny opravný prostriedok, mimoriadny opravný prostriedok, výmúč návrh na obnovu konania, a iný procesný prostriedok na ochranu práva, s uplatnením ktorého je spojené začatie súdneho, správneho, trestného alebo iného právneho konania. V opačnom prípade je sťažnosť podaná ústavnému súdu neprípustná.

V danom prípade je podstatou sťažnosti sťažovateľky námietka, že všeobecné súdy (okresný súd aj krajský súd) rozhodli v jej občianskoprávnej veci v rozpore so zákonom, čo v odôvodnení podrobne rozviedla.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku bolo možné podať dovolanie proti namietanému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 365/2006 zo 17. apríla 2007 z dôvodu, že sa odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (išlo o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 82/2000 z 29. apríla 2002).

Ústavný súd je teda na rozdiel od sťažovateľky toho názoru, že námietka proti rozsudku všeobecných súdov, ktorú uplatnila v konaní na ústavnom súde, bola dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 238 ods. 2 v spojení s § 241 ods. 2 písm. e) OSP. Keďže sa

sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nedomáhala svojho práva na dovolacom súde, nevyčerpala všetky procesné prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu práv poskytoval, musela sa jej sťažnosť ako neprípustná a zjavne neopodstatnená odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008